

Utat mutató fény

Újra ég a gyertya az adventi koszorún, és amikor mindegyik láng fénye világít, átlépünk a Karácsony ragyogásába. A ragyogás nem a díszek csillogását jelenti, nem is az ünnep emberi értékek szerinti „gazdagságát”, hanem azt a pillanatnyi nyugalmat és örömet, amelyet a Karácsony éjszaka hoz el, még a legelesettebb ember szívébe is. Alkalmunk van arra, hogy elmosolyodjunk, hogy szeretettel tekintsünk másokra, és mások irányából is szeretetteljes tekintetet, esetleg néhány jó szót kapjunk. Mindezt azért, mert az első Karácsonykor éppen egy ilyen pillanat változtatta meg az egész világtörténelmet, az emberek mindennapi életét, amikor Krisztus megszületésével, a kisgyermek arcán tükröződő szeretettel, az ember megkapta az örök élet reményének ajándékát.

Az egymást követő napok, hetek, hónapok, és évek kötelességei, küzdelmei, fájdalmai szomorúvá, fásulttá és céltalaná teszik az ember életét. Ez a homály és sötétség, amely miatt elveszítjük a jó lehetőségében való bizakodás reményét. Márpedig a sötétség és a reményvesztettség megmérgezi a lelket és eltakarja az öröm fénylő forrását. Egy-egy jó szó, egy mosoly, egy elismerő tekintet szét tudja tépni a mindennapjainkat beborító szürkeséget, azonban gyakran úgy tűnik, hogy ezek a pillanatok sohasem érkeznek el.

Éppen ez a csodálatos a Karácsony utat mutató fényében, mert a Megváltó megszületésének ünnepével, nem pusztán egy más – otthoni – kötelezettségekkel teli nap az, ami évről-évre visszatér életünk folyamán. A Megváltó megszületése, éppen annak a tökéletes isteni szeretetnek a kézzelfogható megjelenése közöttünk, amelynek emberi formáját, az egymás felé megnyilvánuló emberi szeretet legkisebb kifejezéseit, annyira hiányoljuk életünkben. Küzdünk, hogy emberhez méltó életet tudjunk családuknak biztosítani, és a küzdelemben elfeledkezünk arról a fényről, amelynek elnyeréséért ezt a küzdelmet folytatjuk: arról, hogy igenis van tökéletes jó, igaz és szép. Ő az, akit keresztényként teremtő, megváltó, gondoskodó és üdvözítő Istennek nevezünk. Ő az, aki a legszegényebb környezetben megszületve örökké tartó örömet hozott a Világra. Ezért ünneplünk Karácsonykor! Mert a birodalmak összeomolhatnak, az emberi fájdalmak elharapózhatnak, tömegek eshetnek áldozatul az emberi kegyetlenkedésnek, legközelebbi szerettünk is eltávozhat körünkből; de nem ez a Világ célja! Mi nem ezért küzdünk! Mi nem ezért tekintünk újra és újra a felcsillanó gyertyaláng fényére! Azért a tökéletes szeretetért tesszük ezt, amit egy-egy pillanatra – akár felebarátunkon keresztül – valamikor mégis megtapasztalunk – megtapasztaltunk – életünkben. Ez a szeretet pedig erőt ad, a jóra való emlékezés, és ezzel a jóban való remény erejét. Ha ezt átérezzük Karácsony éjszaka, akkor a minket körülvevő szürkeség és reményvesztettség képes megváltozni, mert rátaláltunk az utat mutató fényre. Képesek leszünk a mosolyra, a szeretet kifejezésére, a másik személy emberként való megbecsülésére, az öröme, és a tiszta, igaz ünneplésre. Ez az, amit a Karácsony csodája, a Megváltó megszületésének ünnepe, és a tiszta szeretet szikrája valódi – leírhatatlan értékű – ajándékként tud számunkra adni, amelyet örök és múlhatatlan értéként őrizhetünk magunkban, hogy mások számára bármikor képesek legyünk juttatni belőle.

Miközben szeretném kifejezni mindnyájuk elmúlt évi munkája miatt érzett hálámat és köszönetemet, a fenti gondolatokkal kívánok a Pázmány Péter Katolikus Egyetem minden hallgatójának, minden oktatójának, kutatójának, adminisztratív munkatársának, minden rendű és rangú dolgozójának, áldott és kegyelmekben gazdag Karácsonyt!

Dr. Szuromi Szabolcs DSc.
rektor